

**Universiteit
Leiden**
The Netherlands

Deeltijd en ondernemingsraad, Ktr. Groenlo
Heerma van Voss, G.J.J.

Citation

Heerma van Voss, G. J. J. (2000). Deeltijd en ondernemingsraad, Ktr. Groenlo. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/12262>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/12262>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

arbeidsomstandigheden

Die wet past ons allemaal

Onlangs kreeg ik tijdens een bezoek aan de politie (ik kom nog eens ergens) de laatste aflevering van het Algemeen Politieblad (APB) in handen. Er stond een aardig artikel in over de arbozorg bij de Nederlandse politie. Het ging vooral over de resultaten van een onderzoek door de Arbeidsinspectie. Die verschenen eind vorig jaar in de brochure: 'Die wet past ons allemaal'. Hoofdconclusie van de Arbeidsinspectie was dat de politie wel aandacht schenkt aan arbeidsomstandigheden maar dat dat hapsnap gebeurt. Arbozorg was vaak onvoldoende verweven met het totale beleid en het was vaak onduidelijk wie waarvoor verantwoordelijk was.

Het klinkt vertrouwd in de oren – ook voor degenen die niet bij de politie zijn betrokken. Een verschil is natuurlijk dat de mate van arbozorg bij de politie, anders dan bij de meeste andere bedrijven, ook direct zichtbaar is. Immers, goede arbeidsomstandigheden kunnen er voor zorgen dat mensen prettiger werken, dat ze gemotiveerder zijn en dat het ziekteverzuim lager is, meer blauw dus op straat. Een slecht arbobeleid kan leiden tot onder meer psychische belasting leidend tot een hoger verzuim, dus minder inzetbaarheid wat weer de werkdruk en stress bij niet-zieke agenten verhoogt. Minder blauw dus op straat. Mede naar aanleiding van de bovengenoemde brochure wordt er nu aan verbeteringen gewerkt, waarbij het voortouw meestal genomen wordt door de ondernemingsraad.

Bij de politie speelt ook nog de in haar ogen moeilijk toepasbare Arbeidstijdenwet. Daar moet de politie nog steeds aan wennen. Begin februari van dit jaar bood de Arbeidsinspectie haar rapport over de naleving van de Arbeidstijdenwet bij de overheid aan aan de minister van SoZaWe. De Arbeidsinspectie on-

derzocht de toepassing van de Arbeidstijdenwet bij onder meer de politie. Met betrekking hiertoe concludeerde de Arbeidsinspectie dat in 79% van de gevallen de wekelijkse rusttijd te kort is; dat in 50% de dagelijkse onafgebroken rusttijd te kort is; dat in 38% de dagelijkse werktijd overschreden wordt en dat in 25% van de gevallen de werk- en rusttijden geen onderdeel zijn van de risico-inventarisatie en -evaluatie. In slechts vijf van de 23 geïnspiceerde politiedistricten werd geen overtreding van de

De politie schenkt alleen hapsnap aandacht aan arbeidsomstandigheden

Arbeidstijdenwet vastgesteld. Deze cijfers liegen er niet om. Waar het vooral om gaat bij de oplossing van deze knelpunten is de houding en de daadkracht van de leiding. De medezeggenschappers willen wel. En dat geldt voor alle organisaties. Voor de politie formuleert de voorzitter van de ondernemingsraad van de politieregio Utrecht het als volgt: 'Doorgaans is er op het gebied van arbo geen samenhangend beleid. De korpsleiding vindt in eerste instantie niet dat de Arbeidstijdenwet een sterke relatie heeft met arbeidsomstandigheden. De klacht is vaak dat wij te veel verbanden leggen tussen wetten en cao-afspraken.' Dat is natuurlijk een rare klacht van de leiding, die zelf in de eerste plaats op die verbanden moeten letten. Het illustreert weer eens dat een effectief arbobeleid niet alléén van de ondernemingsraad kan komen. ■

Deeltijd en ondernemingsraad

Deeltijdwerkers die lid zijn van de or zien hun positie verbeterd als gevolg van een uitspraak van de kantonrechter in Groenlo. Wat is er aan de hand? Marit de Fauw is werkzaam als zaterdagbesteller bij PTT Post en is lid van een onderdeelcommissie van de or van PTT. Deze komt meestal door de week bijeen en voor Marit valt dit dus buiten de normale werktijden. Aanvankelijk betaalt de PTT deze uren uit als 'meerruren' in de zin van de cao voor zaterdagbestellers, waardoor ook secundaire arbeidsvoorwaarden over deze uren worden toegekend, zoals verwerving van vakantierechten, winstuitkering, afdracht pensioenpremie, compensatie voor feestdagen en doorbetaling bij

kantonrechter gelijk. Deze beschouwt de maatregel als een vorm van indirect onderscheid naar geslacht en direct onderscheid naar arbeidsduur, beide verboden in het Burgerlijk Wetboek.

PTT beroept zich op het feit dat deeltijdwerkers door de vroegere situatie soms beter af waren dan voltijdwerkers. Voor hen geldt dat medezeggenschapswerkzaamheden buiten werktijd niet worden betaald. De regeling beoogt deeltijdwerkers niet te benadelen voor hun or-werk, maar ook niet te bevoordelen. Dit zou de onafhankelijkheid van de or-leden garanderen.

De rechter vindt dit argument niet overtuigend. PTT maakt niet duidelijk waarom een financiële vergoeding de onafhankelijkheid zou belemmeren. Bovendien worden deeltijdwerknemers ook volgens de voorgestane nieuwe regeling in de beloning wel gecompenseerd en dus anders behandeld dan voltijdwerkers.

PTT heeft niet betoogd dat voltijdwerknemers inderdaad buiten werktijd voor de or moeten optreden, zodat het argument dat dit ook voor hen niet wordt beloond geen hout snijdt. De kantonrechter wijst alleen de eis tot voortzetting van de compensatie voor feestdagen af, omdat op deze dagen gewoonlijk geen or-werk wordt verricht. Ook wordt de berekening van het te vergoeden bedrag enigszins aangepast.

Deze uitspraak is van belang voor elke deeltijdwerker die lid is van de or of van commissies en die hiervoor buiten de normale arbeidsuren werk moet verrichten. In beginsel kunnen zij via het recht op gelijke behandeling van mannen en vrouwen en het verbod van onderscheid naar arbeidsduur doorbetaling van salaris verlangen over deze uren, met inbegrip van alle relevante secundaire arbeidsvoorwaarden. ■

Part-timers kunnen betaald krijgen voor or-werk buiten hun normale arbeidsuren

ziekte. In juli 1996 maakt PTT bekend in de toekomst wel de betaling per uur te willen voortzetten, maar niet meer de secundaire arbeidsvoorwaarden over deze uren te willen verstrekken.

Marit beschouwt dit als een indirecte discriminatie van vrouwen, aangezien met name vrouwen in deeltijd werken en zij dus meer getroffen worden door deze maatregel. Hoewel de interne klachtencommissie haar klacht ongegrond verklaart, krijgt zij van de

jurisprudentie

GUUS HEERMA VAN VOSS

hoogleraar sociaal recht aan de Universiteit Leiden

NIE